

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ἔκλαιε

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

— Ἐδημιούργησες μιὰ ἀβυσσο καὶ στεκόμαστε στὰ χεῖλη της, ἀντίκρυ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο γιὰ νὰ φωνάξουμε ἀνώφελα :
— Σ' ἀγαπῶ !

Γύρισε κατόπιν στὸν Ἄλεξ.

— Καὶ τώρα ἄς ἐξηγηθοῦμε καὶ μαζύ, κύριε, τοῦ εἶπε. Καταγράστηκες τὴν καλωσύνη καὶ τὴν φιλία μου. Πίσω ἀπὸ τὸν ἅγιο θωμό της ὠργιάζεις καὶ μόρφάζεις σὰν πίθηκος. Πάτησες ἀπάνω στὰ πιὸ ἰεοῶ αἰσθήματα γιὰ νὰ ὑπηρετήσης τὴν ἀσέλγεια καὶ τὸ συμφέρον ! Νόμισες λοιπὸν πὼς αὐτὸ θὰ μείνῃ ἔτσι ; Γελάστηκες ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἕνα μονάχα σκοπὸ θάχω στὴ ζωὴ μου : Ἦνὰ σ' ἐξοντώσω, ἐσένα καὶ τοὺς ὁμοίους σου ποὺ μολύνετε μὲ τὴν ἀνάσα σας τὸν τίμιον κόσμον.

Ἄλεξ τὸν κύτταξε μ' ὄλη του τὴν ἀναίδεια.

— Αὐτὰ δὲν γίνονται σὲ μᾶς, τοῦ εἶπε. Κι' ἂν ἀποπειραθῆς νὰ μὲ δυσφημήσης θὰ χτυπηθῆς ἀμείλικτα.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ Προκόπης ἀγρίεψε. Τινάχτηκε ἀπάνω, ἔβγαλε ἕνα χαρτί διπλωμένο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ δείχνοντάς το στὸν Ἄλεξ τοῦ φώναξε :

— Μωρὲ ποιόνε φοβερίζεις. Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἔχω τυλιγμένον σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ φυλλαράκι ;

Ἄλεξ ἄπλωσε νὰ τοῦ τ' ἀρπάξῃ.

— Τ' εἶν' αὐτὸ ; ρώτησε ἀνήσυχος.

— Κάτω τὰ ξερά σου ! τοῦ φώναξε ὁ Προκόπης. Εἶσ' ἰκανὸς σίγουρα νὰ μοῦ τὸ σχίσῃς. Μὰ ἀφοῦ θές νὰ μάθῃς τί εἶνε αὐτὸ τὸ χαρτάκι θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως. Εἶν' ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐταιρεία Μπραῖτ.

— Διάβολε ! τραύλισε σασιτισμένος ὁ Ἄλεξ.

Ἄλεξ Προκόπης θριάμβευε. Ἀστραφτε ἀπὸ ἰκανοποίησι.

— Ἄλλὰ ; Τί σοῦ πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι ; φώνοξε. Πὼς μονάχα σὺ ξέρεις νὰ γράφῃς στὴ Σουηδία ; Ἐβαλα, κι' ἔγραψα κι' ἐγὼ. Οἱ ἄνθρωποι σοῦ εἶχαν ἀπαντήσει πὼς δὲ σοῦ δίνουνε τὴν ἀντιπροσωπεία χωρὶς ἐγγυητὴ, καὶ σὺ, σὰν παιδί ἀπὸ σπίτι καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή, πήρες αὐτὸ τὸ γράμμα, τύπως τὴ φέρμα τῆς ἑταιρείας σ' ἕνα ἄλλο χαρτί, ἔγραψες μέσα ὅ,τι σ' ἄρεσε, κι' ἀπὸ κάτω σκάρωσες ὠμορφα - ὠμορφα καὶ τὴν ὑπογραφή τοῦ διευθυντῆ. Ξέρεις πὼς τὸ λέγ' αὐτὸ ; Πλαστογραφία. Μὰ δὲ σοῦ φτασε αὐτὸ μοῦ πούλησες κι' ὅλας αὐτὴ τὴν ἀντιπροσωπεία, κι' ἔβαλες τὴν ὑπογραφοῦλα σου σ' ἕνα ἄλλο χαρτί τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ θούτηξες τὰ δυὸ συναλλάγματα. Καὶ ξέρεις τί εἶν' αὐτὸ ; Ἀπάτη ! Καὶ ξέρεις πὼς τὰ λένε καὶ τὰ δυὸ μαζύ ; Φυλακὴ ! Φυλακὴ, φιλαράκο !...

Ἄλεξ εἶχε σασιτίσει.

— Ὡστόσο, εἶπε, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ πῆτε στὸ δικαστήριον πὼς σᾶς καλάρεσε καὶ σᾶς ἡ δουλίτσα μὲ τὰ συρματοπλέγματα.

— Δὲν λέω. Μοῦ καλάρεσε, ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης. Μὰ δὲν φταίω καὶ τόσο γι' αὐτὸ. Μ' ὅποιο δάσκαλο κατῆσης τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς, λέει ἡ παροιμία.

Ἄλεξ Προκόπης εἶχε μείνει κατάπληκτος ἀκούγοντας τὴς ἀποκαλύψεις αὐτές. Γύρισε κύτταξε τὸν Ἄλεξ μὲ ἀηδιά καὶ τοῦ εἶπε :

— Τώρα καταλαβαίνω τὸ θερμὸν ενδιαφέρον σου γιὰ νὰ πάρω τὸ χαρτοφυλάκιο. Ἡξερεις πολὺ καλά πὼς ἂν γινόμενον ὑπουργὸς δὲ θὰ μπορούσα νὰ δώσω στὸν πατέρα μου αὐτὴν τὴν κολοσσιαία δουλειά. Δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ ἐγκαινιάσω τὸ στάδιό μου μ' ἕνα τεράστιον σκάνδαλο ! Ἔτσι θάμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ χάψουμε καὶ πλαστογραφία καὶ ἀπάτη καὶ νὰ δώσουμε σὲ σένα τὴν ἀντιπροσωπεία.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Τί σκάνδαλο, τί μεγάλο σκάνδαλο ! ἀναστενάξε γεμάτη ταραχὴ ἡ κυρία Ἀσπασία.

Καὶ γυρίζοντας κατόπιν στὸ Γιάννη ρώτησε ἀνήσυχη :

— Πές μου, παιδί μου, τί σκέπτε-

σαι νὰ κάνῃς ;

— Πρῶτα, πρῶτα θὰ τραβήξω τ' ὄνομά μου ἀπ' τὸ βουρκο, τῆς ἀπάντησε ὁ Γιάννης.

— Ὅχι, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἰκετευτικά ἡ κυρία Ἀσπασία, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό. Δὲν μπορεῖς νὰ γκρεμίσης δυὸ σπιτία. Δὲν μπορεῖς νὰ ρεζιλέψῃς ἔτσι, χωρὶς λόγο, μιὰ οικογένεια ποὺ κρατᾷ ἀπ' τὸ θανασοῦλα Κε. λαντζῆ.

— Οὐφ ! πετάχτηκε καὶ φώναξε ὁ Προκόπης. Δὲν μᾶς ἀφήνης καὶ σὺ μὲ τὸ γανωματὴ σου. Ναι, ναι, κυρά μου, τὸ γανωματὴ σου σοῦ λέω. Τὰ μάθαμε δά, τὰ ξέρουμε...

Ἡ κυρία Ἀσπασία ξύνισε τὰ μούτρα της.

— Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος ἀνακατεύεται μὲ τὸ λαὸ, εἶπε μὲ κακία καὶ περιφρόνησι.

— Τί σᾶς ἔκανε ὁ λαός, μωρὲ ; φώναξε ἀναμμένος ὁ Προκόπης. Δουλεύει ἀπ' τὸ πρωτὸ ὡς τὸ θράδυ, χύνει τὸ αἷμα καὶ τὸν ἰδρώτα του, πληρώνει φόρους, στέλνει τὰ παιδιά του καὶ σκοτώνονται. Καὶ σεις τί κάνετε ; Σπατάλες, λοβιτούρες, καταχρήσεις κινήματα. Τρωγόσατε σὰν τὰ σκυλιά, σκοτωνόσατε.

Ἐπενέθη τώρα ὁ Ἄλεξ. Γύρισε στὸ Γιάννη καὶ τοῦ εἶπε, φοβερίζοντάς τον :

— Καὶ νομίζεις πὼς ἂν φύγῃς ἀπόψε, θ' ἀφήσω νὰ πᾶς αὐριο νὰ ὀρκισθῆς ;

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν δειλίασε, δὲν δίστασε δὲν ἄλλαξε γνώμη.

— Ἄν ὁ τόπος αὐτός, εἶπε ἤρεμα, εἶνε τόσο σάπιος, ὥστε νὰ μπορῆς ἀκόμα καὶ σὺ νὰ κάνῃς τὸ παραμικρό, θὰ μὲ θρῆς μπροστα σου, ἐκεῖ ποὺ χάνονται ἢ κερδίζονται ἢ ἄληθινὲς μάχες : στὸ λαὸ.

Γύρισε κατόπιν στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάμε, μπαμπά.

— Τί μπαμπά καὶ ξεμπαμπά ! φώναξε ὁ Προκόπης. Μπαμπάκια στ' αὐτιά τους. Πές με πατέρα, μωρὲ παιδί μου, νὰ σὲ καταλάβω.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκε μέσα τρεχάτος καὶ χαρούμενος ὁ Ἄγγελος. Ἀναζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν Προκόπη καὶ τοῦ εἶπε κοντανασαίνοντας :

— Μιὰ μεγάλη, μιὰ εὐχάριστη εἶδησι γιὰ σᾶς, κ. Κόλα.

Ἄλεξ Προκόπης σοῦφρωσε τὰ φρύδια του.

— Τί τρέχει ; ρώτησε κατόπιν ἀδιάφορα.

— Εἶδα, πρὸ ὀλίγου, τὸν Γενικὸ Πρόξενο. Ἐφτασε τὸ διάταγμα γιὰ τὸ Σουηδικὸ παράσημο. Σᾶς παρασημοφοροῦν !

Ἄλεξ Προκόπης ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα περιφρονητικὴ.

— Βάλτο στὸ μουσκιο, τοῦ εἶπε, κι' ἄμα φουσκώση καλά, μοῦ τὸ φέρνεις ἀπ' τὸ μαγαζί.

Ἄρπαξε κατόπιν τὸ γυιὸ του ἀπ' τὸ χέρι κ' ἔφυγαν γρήγορα γρήγορα, ὅπως ἀπομοκρύνεται κανεὶς ἀπὸ ἕνα μέρος ποὺ ὑπάρχει κάποια τρομερὴ μεταδοτικὴ ἐπιδημία.

Πήγαιναν νὰ ζήσουν τίμια, ἀνετα, ντόμπρα, σὰν καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΡΡΕΝΟΓΟΝΙΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Στὸ χωριὸ Γκιχὸν τῆς Ἰσπανίας ζῆ ἡ οικογένεια Μπόσαντ. Στὴν οικογένεια αὐτὴ, παλαιοτάτη ἄλλωστε ἐδῶ κ' ἑκατὸν χρόνια τώρα, γεννιοῦνται ἀποκλειστικῶς ἀγόρια !

Κανένα κορίτσι δὲν ἔχει γεννηθῆ, ἐντωμεταξύ, στὸ μακρότατο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, τὸ δὲ ἀλλόκοτο φαινόμενο τῆς ἐπίμονης αὐτῆς ἀρρενογονίας εἶνε ἀνεξήγητο ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη.

